

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

29 юли 2024 година^{*i}

„Преюдициално запитване — Споразумение за търговия и сътрудничество между Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия, от една страна, и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, от друга страна — Предаване на лице на Обединеното кралство за целите на наказателно преследване — Компетентност на изпълняващия съдебен орган — Риск от нарушаване на основно право — Член 49, параграф 1 и член 52, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Принцип на законоустановеност на престъплението и наказанието — Неблагоприятно за това лице изменение на режима на условно предсрочно освобождаване“

По дело C-202/24 [Alchaster]ⁱ

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Supreme Court (Върховен съд, Ирландия), с акт от 7 март 2024 г., постъпил в Съда на 14 март 2024 г., в рамките на производство по изпълнение на европейски заповеди за арест срещу

МА,

в присъствието на

Minister for Justice and Equality,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от K. Lenaerts, председател, L. Bay Larsen (докладчик), заместник-председател, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Regan, T. von Danwitz, F. Biltgen и Z. Csehi, председатели на състави, S. Rodin, A. Kumin, N. Jääskinen, M. L. Arastey Sahún и M. Gavalec, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Lamote, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 юни 2024 г.,

^{*} Език на производството : английски.

ⁱ Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

като има предвид становищата, представени:

- за Minister for Justice and Equality и Ирландия, от M. Browne, Chief State Solicitor, D. Curley, S. Finnegan и A. Joyce, в качеството на представители, подпомагани от J. Fitzgerald, SC, и A. Hanrahan, BL,
- за МА, от S. Brittain, BL, M. Lynam, SC, C. Mulholland, solicitor, и R. Munro, SC,
- за унгарското правителство, от Z. Biró-Tóth и M. Z. Fehér, в качеството на представители,
- за правителството на Обединеното кралство, от S. Fuller, в качеството на представител, подпомаган от V. Ailes, J. Pobjoy, barristers, и J. Eadie, KC,
- за Европейската комисия, от H. Leupold, F. Ronkes Agerbeek и J. Vondung, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 юни 2024 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Споразумението за търговия и сътрудничество между Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия, от една страна, и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, от друга страна (ОВ L 149, 2021 г., стр. 10, наричано по-нататък „СТС“), във връзка с член 49, параграф 1 и член 52, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).
- 2 Запитването е отправено във връзка с изпълнението в Ирландия на четири заповеди за арест, издадени от съдебните органи на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия срещу МА за целите на наказателно преследване.

Правна уредба

Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи

- 3 Член 7, точка 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), предвижда:
„Никой не може да бъде осъден за действие или бездействие, което в момента на неговото извършване не е било определено като престъпление според националното или международното право. Не може да бъде налагано наказание, по-тежко от това, което е било предвидено за съответното престъпление в момента, когато то е било извършено“.

Правото на Съюза

Рамково решение 2002/584/ПВР

- 4 Съображение 6 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3, и поправки в ОВ L 205, 2019 г., стр. 34, и ОВ L 181, 2022 г., стр. 35), гласи:

„Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като „крайъгълния камък“ на съдебното сътрудничество“.

- 5 Член 1, параграф 1 от това рамково решение предвижда:

„Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване от друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане“.

Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и от Европейската общност за атомна енергия

- 6 Член 126 от Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и от Европейската общност за атомна енергия (ОВ L 29, 2020 г., стр. 7) гласи:

„Определя се преходен период или период на изпълнение, който започва да тече от датата на влизане в сила на настоящото споразумение и приключва на 31 декември 2020 г.“.

СТС

- 7 Съображение 23 от СТС има следната редакция:

„КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че сътрудничеството между Обединеното кралство и [Европейския] съюз във връзка с предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления и изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, ще даде възможност за укрепване на сигурността на Обединеното кралство и на Съюза“.

- 8 Член 1 от СТС предвижда:

„Настоящото споразумение създава основата за широки отношения между страните в рамките на пространство на благосъстояние и добросъседство, характеризиращо се с близки и мирни отношения, основани на сътрудничество, зачитащо автономността и суверенитета на страните“.

9 Член 3, параграф 1 от СТС има следния текст:

„Страните се подпомагат при пълно взаимно зачитане и добросъвестност в изпълнението на задачите, произтичащи от настоящото споразумение и всяко допълващо споразумение“.

10 Член 522, параграф 1 от СТС гласи:

„Целта на настоящата част е да се уредят правоприлагането и съдебното сътрудничество между държавите членки и институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, от една страна, и Обединеното кралство, от друга страна, във връзка с предотвратяването, разследването, разкриването и наказателното преследване на престъпления, както и с предотвратяването и борбата с изпирането на пари и финансирането на тероризма“.

11 Член 524 от СТС уточнява:

„1. Предвиденото в настоящата част сътрудничество се основава на дългогодишното зачитане от страните и държавите членки на демокрацията, принципите на правовата държава и защитата на основните права и свободи на лицата, включително както са посочени във Всеобщата декларация за правата на човека [, приета от Общото събрание на Организацията на Обединените нации на 10 декември 1948 година,] и [ЕКПЧ], както и на значението да се осигури упражняването на правата и свободите съгласно тази конвенция на местно равнище.

2. Нищо в настоящата част не променя задължението за зачитане на основните права и правните принципи, както са отразени по-специално в [ЕКПЧ] и, в случая на Съюза и неговите държави членки, в [Хартата]“.

12 Член 596 от СТС гласи:

„Целта на настоящия дял е да се гарантира, че системата за екстрадиция между държавите членки, от една страна, и Обединеното кралство, от друга страна, се основава на механизъм на предаване въз основа на заповед за арест в съответствие с условията на настоящия дял“.

13 Член 599, параграф 3 от СТС има следната редакция:

„При условията на член 600, член 601, параграф 1, букви б—з) и членове 602, 603 и 604, държава не отказва да изпълни заповед за арест, издадена по отношение на следното поведение, когато това поведение подлежи на наказание с лишаване от свобода или с мярка, изискваща задържане за максимален срок от най-малко 12 месеца:

а) поведението на лице, което подпомага извършването от група лица, които действат с обща цел, на едно или повече престъпления в областта на тероризма, упоменати в членове 1 и 2 от Европейската конвенция за борба с тероризма, подписана в Страсбург на 27 януари 1977 г. [...]; или

б) тероризъм съгласно определението в приложение 45“.

14 Членове 600 и 601 от СТС изброяват съответно основанията, при които не се допуска изпълнение на заповед за арест, и другите основания за неизпълнение на заповед за арест.

15 Член 602, параграфи 1 и 2 от СТС гласи:

„1. Изпълнението на заповед за арест не може да бъде отказано на основание, че престъплението може да бъде разглеждано от изпълняващата държава като политическо престъпление, като престъпление, свързано с политическо престъпление, или като престъпление по политически подбуди.

2. Въпреки това Обединеното кралство и Съюзът, действащ от името на всяка от своите държави членки, могат поотделно да уведомят Специализирания комитет по правоприлагане и съдебно сътрудничество, че параграф 1 ще се прилага само по отношение на:

- а) престъпленията, посочени в членове 1 и 2 от Европейската конвенция за борба с тероризма;
- б) престъпен заговор или конспирация за извършване на едно или повече от престъпленията, посочени в членове 1 и 2 от Европейската конвенция за борба с тероризма, ако този престъпен заговор или конспирация отговаря на описанието на поведение, посочено в член 599, параграф 3 от настоящото споразумение; и
- в) тероризъм съгласно определението в приложение 45 към настоящото споразумение“.

16 Член 603, параграфи 1 и 2 от СТС предвижда:

„1. Изпълнението на заповед за арест не може да бъде отказано на основание, че исканото лице е гражданин на изпълняващата държава.

2. Обединеното кралство и Съюзът, действащ от името на всяка от своите държави членки, могат да уведомят поотделно Специализирания комитет по правоприлагане и съдебно сътрудничество, че техни граждани няма да бъдат предавани или че предаването на техни граждани се разрешава само при някои определени условия. Уведомлението се основава на съображения, свързани с основните принципи или практики във вътрешния правов ред на Обединеното кралство или на държавата, от чието име е направено уведомление. В такъв случай Съюзът, от името на всяка от своите държави членки, или Обединеното кралство, според случая, може да уведоми Специализирания комитет по правоприлагане и съдебно сътрудничество в подходящ срок след получаване на уведомлението от другата страна, че изпълняващите съдебни органи на държавата членка или на Обединеното кралство, според случая, могат да откажат да предадат свои граждани на тази държава или че предаването се разрешава само при някои определени условия“.

17 Член 604, буква в) от СТС гласи:

„[Изпълняващият съдебен орган] може да изпълни заповед за арест при следните гаранции:
[...]

- в) ако са налице съществени основания да се смята, че има реален риск за защитата на основните права на исканото лице, изпълняващият съдебен орган може, когато е целесъобразно, преди да вземе решение дали да изпълни заповедта за арест, да изиска допълнителни гаранции за третирането на исканото лице след неговото предаване“.

18 Член 613, параграф 2 от СТС уточнява:

„Ако изпълняващият съдебен орган смята, че информацията, съобщена от издаващата държава, е недостатъчна за вземане на решение относно предаването, той изисква необходимата допълнителна информация, по-конкретно по отношение на член 597, членове 600—602, член 604 и член 606, да бъде предоставена спешно и може да определи срок за нейното получаване [...]“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 19 District Judge (районен съдия) от Magistrates' Courts of Northern Ireland (Магистратски съд на Северна Ирландия, Обединеното кралство) издава четири заповеди за арест срещу МА във връзка с четири терористични престъпления, за които се твърди, че са извършени в периода 18—20 юли 2020 г. и за някои от които може да бъде наложено наказание доживотен затвор.
- 20 С решение от 24 октомври 2022 г. и определения от 24 октомври и 7 ноември 2022 г. High Court (Висш съд, Ирландия) постановява МА да бъде предаден на Обединеното кралство и отказва да допусне обжалване от МА пред Court of Appeal (Апелативен съд, Ирландия).
- 21 С решение от 17 януари 2023 г. Supreme Court (Върховен съд, Ирландия), който е запитващата юрисдикция, допуска МА да обжалва решението и определенията на High Court (Висш съд, Ирландия).
- 22 МА твърди пред запитващата юрисдикция, че неговото предаване на Обединеното кралство е несъвместимо с принципа на законоустановеност на престъплението и наказанието.
- 23 В това отношение тази юрисдикция отбелязва, че СТС предвижда механизъм на предаване, приложим между Обединеното кралство и държавите членки. С оглед на идентичността между този механизъм и механизма, създаден с Рамково решение 2002/584, както и на ирландската правна уредба, с която се транспонира това рамково решение и СТС, тя преценява, че съгласно тази ирландска правна уредба и посоченото рамково решение Обединеното кралство следва да се третира като държава членка.
- 24 Посочената юрисдикция уточнява, че в случай на предаване на МА на Обединеното кралство и на осъждането му на наказание лишаване от свобода, евентуалното предсрочно условно освобождаване на МА ще се урежда от правна уредба на Обединеното кралство, приета след твърдяното извършване на престъпленията, за които е наказателно преследван.
- 25 Всъщност режимът, допускащ условното предсрочно освобождаване в Северна Ирландия (Обединеното кралство) е изменен, считано от 30 април 2021 г. Преди това изменение лице, осъдено за определени терористични престъпления, е имало право на автоматично условно предсрочно освобождаване след изтърпяване на половината от срока на наложеното му наказание. Съгласно приложимия след тази дата режим условното предсрочно освобождаване на такова лице ще трябва да бъде одобрено от специализиран орган и ще е възможно едва след като това лице е изтърпяло две трети от наложеното му наказание.

- 26 В това отношение запитващата юрисдикция излага, че Европейският съд по правата на човека е отхвърлил довода, че измененията с обратна сила на режимите за намаляване на наложено с присъда наказание или условно предсрочно освобождаване представляват нарушение на член 7 от ЕКПЧ. Европейският съд по правата на човека обаче е постановил в решение от 21 октомври 2013 г. по дело *Del Río Prada c/y Испания* (CE:ECHR:2013:1021JUD004275009), че мерките, предприети по време на изпълнението на наказанието, могат да засегнат неговия обхват. Следователно за произнасянето по спора в главното производство било съществено да се определи дали това съдебно решение представлява изменение на предходната практика на Европейския съд по правата на човека.
- 27 В решение от 19 април 2023 г. *Supreme Court of the United Kingdom* (Върховен съд, Обединеното кралство) постановява, че прилагането на новия режим на условно предсрочно освобождаване, считано от 30 април 2021 г., по отношение на престъпления, извършени преди влизането му в сила, не е несъвместимо с член 7 от ЕКПЧ, доколкото този режим изменя единствено начина, по който въпросните лица изтърпяват наложените им наказания лишаване от свобода, без да бъде увеличаван срокът на тези наказания.
- 28 В този контекст, с оглед по-специално на гаранциите, които съдебната система на Обединеното кралство дава по отношение на прилагането на ЕКПЧ, на липсата на каквито и да е доказателства за системен недостатък, който би довел до вероятно и грубо нарушаване на правата, гарантирани от ЕКПЧ в случай на предаване на МА, както и на възможността, с която ще разполага МА, да подаде жалба до Европейския съд по правата на човека, запитващата юрисдикция отхвърля доводите на МА, че съществува риск от нарушаване на член 7 от ЕКПЧ.
- 29 Независимо от това, запитващата юрисдикция иска да се установи дали е възможно да се стигне до подобен извод по отношение на риска от нарушаване на член 49, параграф 1 от Хартата.
- 30 Тази юрисдикция изтъква в това отношение, че доколкото член 49, параграф 1 от Хартата съответства на член 7, точка 1 от ЕКПЧ, на тези две разпоредби трябва по принцип да се признае един и същ обхват, в съответствие с член 52, параграф 3 от Хартата. Следователно можело да има позоваване на аргументацията, възприета във връзка с член 7, точка 1 от ЕКПЧ, без да се извършват допълнителни проверки.
- 31 Съдът обаче все още не се бил произнасял по действието на член 49 от Хартата, що се отнася до изменение на националните разпоредби, уреждащи института на условното предсрочно освобождаване.
- 32 По-нататък, предвид факта, че изпълняващата държава е длъжна да предаде издирваното лице, следвало да се прецени дали тази държава е компетентна да се произнесе по довод, основаващ се на несъвместимостта с член 49, параграф 1 от Хартата на разпоредби в областта на наказанията, които могат да бъдат прилагани в издаващата държава, когато същата не е длъжна да спазва Хартата, а Съдът е установил високи изисквания по отношение на отчитането на риска от нарушаване на основните права в издаващата държава членка.

- 33 Поради това запитващата юрисдикция счита, че трябва да отправи запитване до Съда относно критериите, които трябва да приложи изпълняващият съдебен орган, за да прецени дали е налице риск от нарушаване на принципа на законоустановеност на наказанието при обстоятелства, при които предаването се допуска както от националната конституция, така и от ЕКПЧ.
- 34 При тези обстоятелства Supreme Court (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Когато съгласно [СТС] се иска предаване на лице за целите на наказателно преследване за терористични актове и съответното лице възразява срещу такова предаване, като твърди, че то би представлявало нарушение на член 7 от [ЕКПЧ] и член 49, параграф [1] от [Хартата], тъй като след датата на извършване на твърдяното престъпление, във връзка с което се иска предаването му, е приета законодателна мярка, с която се изменя частта от наказанието, която би следвало да бъде изтърпяна в място за лишаване от свобода, и режимът на условното предсрочно освобождаване, и като се имат предвид следните съображения:

- i) молещата държава (в този случай Обединеното кралство) е страна по ЕКПЧ и прилага [ЕКПЧ] във вътрешното си право [...];
- ii) прилагането на въпросните мерки за лишени от свобода, които вече изтърпяват наложено от съда наказание, е признато от съдилищата на Обединеното кралство за съвместимо с [ЕКПЧ] [...];
- iii) всяко лице, включително съответното лице, ако бъде предадено, има възможност да подаде жалба до Европейския съд по правата на човека;
- iv) няма основание да се счита, че решение на Европейския съд по правата на човека няма да бъде изпълнено от молещата държава;
- v) съответно, според Supreme Court (Върховен съд) не е установено, че предаването е свързано с реален риск от нарушаване на член 7 от [ЕКПЧ] или на [националната конституция];
- vi) не се твърди, че член 19 от Хартата не допуска предаването;
- vii) член 49 от Хартата не се прилага за съдебния процес или постановяването на присъда;
- viii) не се изтъква наличието на основание да се смята, че има съществена разлика в прилагането на член 7 от ЕКПЧ и член 49 от Хартата;

може ли съд, чието решение не подлежи на обжалване по смисъла на член 267, параграф 3 ДФЕС, предвид член 52, параграф 3 от Хартата и задължението за лоялност между държавите членки и тези, които са длъжни да прилагат разпоредбите за предаване съгласно Рамково решение 2002/584 и съгласно [СТС], да приеме, че издирваното лице не е доказало реален риск предаването му да представлява нарушение на член 49, параграф [1] от Хартата, или този съд е длъжен да извърши допълнително разследване и, ако това е така, какви са естеството и обхватът на това разследване?“.

Производството пред Съда

- 35 С определение от 22 април 2024 г., Alchaster (C-202/24, EU:C:2024:343), председателят на Съда реши да се приложи бързото преюдициално производство, предвидено в член 105, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда.

По преюдициалния въпрос

- 36 В самото начало, щом като запитващата юрисдикция се позовава и в мотивите на акта за преюдициално запитване, и в текста на своя въпрос, на Рамково решение 2002/584, е важно да се припомни, че както подчертава генералният адвокат в точка 33 от заключението си, от член 1, параграф 1 от това рамково решение произтича, че приложното му поле се ограничава до изпълнението на европейските заповеди за арест, издадени от държавите членки. Следователно посоченото рамково решение не урежда изпълнението на заповеди за арест като разглежданите по главното производство, издадени от Обединеното кралство след изтичането на преходния период, в съответствие с член 126 от Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и от Европейската общност за атомна енергия, на 31 декември 2020 г.
- 37 Затова следва да се приеме, че с въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали СТС във връзка с член 49, параграф 1 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че когато лице, срещу което е издадена заповед за арест на основание това споразумение, се позовава на риск от нарушаване на член 49, параграф 1 в случай на предаване на Обединеното кралство поради неблагоприятно за това лице изменение на условията за условно предсрочно освобождаване, въведено след предполагаемото извършване на престъплението, за което това лице е наказателно преследвано, изпълняващият съдебен орган трябва, преди да се произнесе по изпълнението на тази заповед за арест, да извърши преценка за наличието на този риск, в положение, при което този съдебен орган вече е изключил риска от нарушаване на член 7 от ЕКПЧ въз основа на гаранциите, които обикновено се дават от Обединеното кралство по отношение на спазването на ЕКПЧ, както и на възможността за същото лице да подаде жалба пред Европейския съд по правата на човека.
- 38 В това отношение, макар запитващата юрисдикция формално да не визира във въпроса си конкретна разпоредба от СТС, това обстоятелство все пак не е пречка Съдът да ѝ предостави всички насоки за тълкуване на правото на Съюза, които могат да бъдат полезни за решаването на делото, с което е сезирана, независимо дали тази юрисдикция ги е посочила във въпроса си (вж. по аналогия решение от 18 април 2023 г., E. D. L. (Основания за отказ поради заболяване), C-699/21, EU:C:2023:295, т. 29).
- 39 Член 1 от СТС гласи, че това споразумение създава основата за широки отношения между Съюза и Обединеното кралство в рамките на пространство на благосъстояние и добросъседство, характеризиращо се с близки и мирни отношения, основани на сътрудничество, зачитащо автономността и суверенитета на страните.

- 40 За тази цел СТС е насочено в частност, видно от съображение 23 от него, към укрепване на сигурността на Съюза и на Обединеното кралство, като дава възможност за сътрудничество във връзка с предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления и изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване.
- 41 Тази конкретна цел, която се вписва в общата цел на СТС, прогласена в член 1 от последното (вж. в този смисъл решение от 16 ноември 2021 г., *Governor of Cloverhill Prison и др.*, C-479/21 PPU, EU:C:2021:929, т. 67), се прилага в третата част от това споразумение, както сочи член 522, параграф 1 от него.
- 42 Що се отнася до общите условия за прилагането на тази трета част, съгласно член 524, параграф 1 от СТС предвиденото в посочената трета част сътрудничество се основава на дългогодишното зачитане от Съюза, от Обединеното кралство и от държавите членки, на демокрацията, принципите на правовата държава и защитата на основните права и свободи на лицата, включително както са посочени във Всеобщата декларация за правата на човека и ЕКПЧ, както и на значението да се осигури упражняването на правата и свободите съгласно ЕКПЧ на местно равнище.
- 43 В рамките на това сътрудничество съгласно член 596 от СТС целта на дял VII от същата трета част е да се гарантира, че системата за екстрадиция между държавите членки, от една страна, и Обединеното кралство, от друга страна, се основава на механизъм на предаване въз основа на заповед за арест в съответствие с разпоредбите на този дял.
- 44 Членове 600 и 601 от СТС предвиждат случаите, в които изпълнението на заповед за арест, издадена съгласно това споразумение, трябва или може да бъде отказано.
- 45 По-нататък, членове 602 и 603 от СТС определят правилата, отнасящи се съответно до изключението за политически престъпления и изключението за гражданство, докато член 604 от това споразумение определя гаранциите, които издаващата държава трябва да предостави в по-специфични случаи.
- 46 Независимо че нито една разпоредба от СТС не предвижда изрично, че държавите членки са длъжни да изпълнят заповед за арест, издадена от Обединеното кралство на основание това споразумение, от структурата на дял VII от третата част на посоченото споразумение, и по-конкретно — от съответните функции на членове 600—604 от същото споразумение произтича, както подчертава генералният адвокат в точка 69 от своето заключение, държава членка може да откаже да изпълни такава заповед за арест само на основания, произтичащи от СТС (вж. по аналогия решение от 14 септември 2023 г., *Софийска градска прокуратура (Последователни заповеди за арест)*, C-71/21, EU:C:2023:668, т. 48).
- 47 Що се отнася по-конкретно до положение като разглежданото по главното производство, член 599, параграф 3 от СТС впрочем предвижда специално, че при условията на член 600, член 601, параграф 1, букви б)—з) и членове 602, 603 и 604 държава не отказва да изпълни заповед за арест, издадена по отношение, в частност, на тероризъм, когато разглежданите престъпления подлежат на наказание с лишаване от свобода или с мярка, изискваща задържане за максимален срок от най-малко 12 месеца.

- 48 Макар от гореизложеното да следва, че изпълняващият съдебен орган по принцип е длъжен да изпълни заповед за арест като разглежданата по главното производство, също така е вярно, че член 524, параграф 2 от СТС уточнява, че нищо в трета част от това споразумение не променя задължението за зачитане на основните права и правните принципи, както са отразени по-специално в ЕКПЧ и, в случая на Съюза и неговите държави членки, в Хартата.
- 49 Държавите членки имат задължението за зачитане на Хартата, припомнено в този член 524, параграф 2, когато вземат решение за предаване на дадено лице на Обединеното кралство, тъй като решението за такова предаване представлява прилагане на правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата. Следователно при приемането на това решение изпълняващите съдебни органи на държавите членки са длъжни да гарантират зачитането на основните права, признати от Хартата, на лицето, срещу което е издадена заповед за арест на основание СТС, без в това отношение да е релевантно обстоятелството, че Хартата не е приложима за Обединеното кралство (вж. по аналогия решение от 6 септември 2016 г., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, т. 52 и 53).
- 50 Сред тези права са по-конкретно произтичащите от член 49, параграф 1 от Хартата, който гласи по-специално, че не може да бъде налагано по-тежко наказание от това, което е било приложимо към момента на извършване на престъплението.
- 51 Следователно наличието на риск от нарушаване на посочените права може да позволи на издаващия съдебен орган след подходяща проверка да не изпълни европейска заповед за арест, издадена на основание на СТС (вж. по аналогия решения от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебна система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 59, от 31 януари 2023 г., Puig Gordi и др., C-158/21, EU:C:2023:57, т. 72, и от 21 декември 2023 г., GN (Основание за отказ с оглед на висшия интерес на детето), C-261/22, EU:C:2023:1017, т. 43).
- 52 Що се отнася до условията и реда за такова проверка, от практиката на Съда по Рамково решение 2002/584 следва, че преценката в рамките на производство за изпълнение на европейска заповед за арест на това дали действително съществува риск от нарушаване на основните права, гарантирани в членове 4, 7, 24 и 47 от Хартата, по принцип трябва да се извършва чрез проверка на два отделни етапа, които не следва да се смесват, доколкото предполагат анализ въз основа на различни критерии, и които следователно трябва да се провеждат последователно (вж. в този смисъл решения от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 89—94, от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебна система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 60, 61 и 68, от 18 април 2023 г., E. D. L. (Основание за отказ поради заболяване), C-699/21, EU:C:2023:295, т. 55, и от 21 декември 2023 г., GN (Основание за отказ с оглед на висшия интерес на детето), C-261/22, EU:C:2023:1017, т. 46 и цитираната съдебна практика).
- 53 За тази цел в рамките на първия етап изпълняващият съдебен орган трябва да определи дали съществуват обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни, доказващи наличието в издаващата държава членка на реален риск от нарушаване на някои от тези основни права или поради системни или общи недостатъци, или поради недостатъци, засягащи по-специално обективно определима група лица (вж. в този смисъл решения от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198,

т. 89, от 31 януари 2023 г., Puig Gordi и др., C-158/21, EU:C:2023:57, т. 102, и от 21 декември 2023 г., GN (Основание за отказ с оглед на висшия интерес на детето), C-261/22, EU:C:2023:1017, т. 47).

- 54 В рамките на втория етап изпълняващият съдебен орган трябва да провери конкретно и точно до каква степен недостатъците, установени на първия етап от проверката, визирана в предходната точка от настоящото решение, могат да окажат влияние върху лицето, по отношение на което е издадена европейска заповед за арест, или дали с оглед на личното му положение съществуват сериозни и потвърдени основания да се приеме, че това лице ще бъде изложено на реален риск от нарушаване на посочените основни права в случай на предаване на издаващата държава членка (вж. в този смисъл решения от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 94, от 31 януари 2023 г., Puig Gordi и др., C-158/21, EU:C:2023:57, т. 106, и от 21 декември 2023 г., GN (Основание за отказ с оглед на висшия интерес на детето), C-261/22, EU:C:2023:1017, т. 48).
- 55 Същевременно, както генералният адвокат по същество посочва в точка 76 от заключението си, изискването за извършване на такава двуетапна проверка не следва да се транспонира към преценката в хода на процедура по изпълнение на заповед за арест, издадена на основание СТС, на риска от нарушаване на член 49, параграф 1 от Хартата.
- 56 Всъщност въведената с Рамково решение 2002/584 опростена и ефикасна процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица се основава на високата степен на доверие, която трябва да съществува между държавите членки и на принципа на взаимно признаване, който според съображение 6 от това рамково решение представлява „крайтъгълен камък“ на съдебното сътрудничество между държавите членки по наказателни дела (вж. в този смисъл решения от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебна система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 40 и 41, и от 21 декември 2023 г., GN (Основание за отказ с оглед на висшия интерес на детето), C-261/22, EU:C:2023:1017, т. 35 и 36).
- 57 Принципът на взаимно доверие изисква, що се отнася по-специално до пространството на свобода, сигурност и правосъдие, от всяка от тези държави да приема, освен при изключителни обстоятелства, че всички други държави членки зачитат правото на Съюза, и по-специално признатите от него основни права (вж. в този смисъл становище 2/13 (Присъединяване на Съюза към ЕКПЧ) от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454, т. 191, и решение от 31 януари 2023 г., Puig Gordi и др., C-158/21, EU:C:2023:57, т. 93).
- 58 Затова, когато прилагат правото на Съюза, в съответствие с него от държавите членки може да се изисква да презумират зачитането на основните права от останалите държави членки, поради което нямат възможност не само да изискват от друга държава членка по-високо ниво на национална защита на основните права от осигуряването от правото на Съюза, но и, освен в изключителни случаи, да проверяват дали тази друга държава членка действително е зачала в конкретния случай основните гарантирани от Съюза права (вж. в този смисъл становище 2/13 (Присъединяване на Съюза към ЕКПЧ) от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454, т. 192, и решение от 31 януари 2023 г., Puig Gordi и др., C-158/21, EU:C:2023:57, т. 94).
- 59 В този контекст задължението да се установи наличието на недостатъци като посочените в точка 53 от настоящото решение, преди да може да се провери конкретно и точно дали лицето, срещу което е издадена европейска заповед за арест, е изложено на реален риск от

нарушаване на основно право, има за цел именно да предотврати извършването на такава проверка извън изключителни случаи и следователно е последица от презумпцията за зачитане на основните права от страна на издаващата държава членка, която произтича от принципа на взаимно доверие (вж. в този смисъл решение от 31 януари 2023 г., Puig Gordi и др., C-158/21, EU:C:2023:57, т. 114—116).

- 60 Спазването на това задължение позволява по-специално да се гарантира разпределението на отговорностите между издаващата държава членка и изпълняващата държава членка по отношение на запазването на изискванията, присъщи на основните права, произтичащо от пълното прилагане на принципите на взаимно доверие и взаимно признаване, които са в основата на функционирането на механизма на европейската заповед за арест (вж. в този смисъл решения от 22 февруари 2022 г., Openbaar Ministerie (Съд, създаден със закон в издаващата държава членка), C-562/21 PPU и C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, т. 46, от 31 януари 2023 г., Puig Gordi и др., C-158/21, EU:C:2023:57, т. 72 и 96, и от 21 декември 2023 г., GN (Основание за отказ с оглед на висшия интерес на детето), C-261/22, EU:C:2023:1017, т. 43).
- 61 Принципът на взаимно доверие характеризира по специфичен начин отношенията между държавите членки.
- 62 Всъщност този принцип почива на основополагащото схващане, че всяка държава членка споделя с всички останали държави членки и признава, че те споделят с нея поредица от общи ценности, на които се основава Съюзът, както се уточнява в член 2 ДЕС (вж. в този смисъл становище 2/13 (Присъединяване на Съюза към ЕКПЧ) от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454, т. 168).
- 63 Посоченият принцип освен това има основно значение в правото на Съюза и за държавите членки, като се има предвид, че той позволява създаването и поддържането на пространство без вътрешни граници (вж. в този смисъл становище 2/13 (Присъединяване на Съюза към ЕКПЧ) от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454, т. 191).
- 64 Освен това Съдът е уточнил, че ограничаването до изключителни случаи на възможността да се проверява дали друга държава членка действително е спазила в конкретен случай прогласените в Хартата основни права, е свързано с присъщата на Съюза природа и е част от равновесието, на което той се основава (вж. в този смисъл становище 2/13 (Присъединяване на Съюза към ЕКПЧ) от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454, т. 193 и 194).
- 65 Несъмнено, не може да се изключи възможността международно споразумение да установи високо равнище на доверие между държавите членки и някои трети страни.
- 66 Така Съдът приема, че случаят е такъв, що се отнася до отношенията между държавите членки и Кралство Норвегия (вж. в този смисъл решение от 14 септември 2023 г., Софийска градска прокуратура (Последователни заповеди за арест), C-71/21, EU:C:2023:668, т. 32 и 39).
- 67 Тази трета държава обаче се намира в особено положение, тъй като поддържа привилегирани отношения със Съюза, надхвърлящи икономическото и търговско сътрудничество, защото тя е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, участва в общата европейска система за убежище, привежда в действие и прилага достиженията на правото от Шенген и е сключила със Съюза споразумението

относно процедурата по предаване между държавите членки на Европейския съюз и Исландия и Норвегия, влязло в сила на 1 ноември 2019 г. (вж. в този смисъл решение от 17 март 2021 г., JR (Заповед за арест — Осъждане в трета държава — членка на ЕИП), C-488/19, EU:C:2021:206, т. 60).

- 68 По-нататък, Съдът е подчертал, от една страна, че в преамбюла на последното споразумение договарящите се страни изразяват взаимно доверие в структурата и функционирането на правните си системи, както и в способността си да гарантират справедлив процес, и от друга страна, че има голямо сходство между разпоредбите на Споразумението и съответните разпоредби на Рамково решение 2002/584 (вж. в този смисъл решение от 2 април 2020 г., *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, т. 73 и 74).
- 69 Съображението, посочено в точка 66 от настоящото решение, което се основава на специфичните отношения между Съюза и някои държави — членки на ЕИП, не може обаче да се разшири към всички трети страни.
- 70 Що се отнася по-конкретно до установения от СТС режим, най-напред следва да се констатира, че това споразумение не установява привилегировани до такава степен отношения между Съюза и Обединеното кралство като описаните в съдебната практика, цитирана в точки 67 и 68 от настоящото съдебно решение. По-специално, Обединеното кралство не е част от европейското пространство без вътрешни граници, чието изграждане е възможно в частност поради принципа на взаимно доверие.
- 71 След това, макар от текста на член 524, параграф 1 от СТС, припомнен в точка 42 от настоящото решение, да следва, че сътрудничеството между Обединеното кралство и държавите членки се основава на дългогодишното зачитане на защитата на основните права и свободи на лицата, това сътрудничество не се представя като основано на запазването на взаимното доверие между съответните държави, съществувало преди Обединеното кралство да напусне Съюза на 31 януари 2020 г.
- 72 Накрая, има съществени различия между разпоредбите на СТС относно механизма за предаване, установен с това споразумение, и съответните разпоредби на Рамково решение 2002/584.
- 73 В това отношение следва по-специално да се подчертае, че това рамково решение не съдържа изключения, свързани с политическия характер на престъпленията или с гражданството на издирваното лице, което позволява дерогации от изпълнението на европейски заповеди за арест в положения, сравними с посочените в член 602, параграф 2 и член 603, параграф 2 от СТС. Такива изключения обаче илюстрират пределите на доверието, установено между страните по това споразумение.
- 74 По същия начин, посоченото рамково решение не съдържа разпоредба, сравнима с член 604, буква в) от СТС, която да предвижда изрично, че ако са налице съществени основания да се смята, че има реален риск за защитата на едно или няколко от основните права, които и да са те, на исканото лице, изпълняващият съдебен орган може, когато е целесъобразно, преди да вземе решение дали да изпълни заповедта за арест, да изиска допълнителни гаранции за третирането на издирваното лице след неговото предаване.

- 75 Така този член 604, буква в) позволява да се искат допълнителни гаранции, за да се разсеят съмненията относно спазването на основните права в издаващата държава, които не могат да отпаднат въз основа на доверието, съществуващо между Обединеното кралство и държавите членки, без прилагането на този механизъм да е обусловено от предварителното установяване или на системни или общи недостатъци, или на недостатъци, засягащи по-специално обективно определима група лица.
- 76 Без съмнение, член 604, буква в) от СТС не предвижда изрично, че изпълняващият съдебен орган може да не изпълни заповед за арест в хипотезата, при която не е получил допълнителни гаранции или при която получените допълнителни гаранции са недостатъчни, за да отпаднат основанията, които първоначално са му дали основание да смята, че съществува реален риск за защитата на основните права на издирваното лице.
- 77 Различно тълкуване на тази разпоредба обаче би лишило предвидения в нея механизъм от всякакво полезно действие.
- 78 От това произтича, че изпълняващият съдебен орган, който трябва да се произнесе по заповед за арест, издадена на основание СТС, не може да разпреди предаването на издирваното лице, ако счита, след конкретна и точна проверка на положението на това лице, че са налице съществени основания да се смята, че има реален риск за защитата на основните права на посоченото лице в случай на предаване на Обединеното кралство.
- 79 Затова когато лицето, срещу което е издадена заповед за арест на основание СТС, се позове пред този изпълняващ съдебен орган на наличието на риск от нарушаване на член 49, параграф 1 от Хартата в случай на предаване на Обединеното кралство на това лице, посоченият изпълняващ съдебен орган не може, без да наруши задължението за зачитане на основните права, закрепено в член 524, параграф 2 от това споразумение, да разпреди предаването, ако не е преценил конкретно, след подходяща проверка по смисъла на точка 51 от настоящото решение, дали са налице съществени основания да се смята, че посоченото лице е изложено на реален риск от такова нарушаване.
- 80 За целите на тази преценка е важно, на първо място, да се подчертае, че макар наличието на декларации и приемането на международни договори, гарантиращи по принцип зачитането на основните права, сами по себе си да не са достатъчни, за да се гарантира адекватна защита срещу риска от нарушаване на основните права и свободи (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2016 г., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, т. 57), изпълняващият съдебен орган трябва все пак да вземе предвид дългогодишното зачитане от страна на Обединеното кралство на защитата на основните права и свободи на лицата, включително както са посочени във Всеобщата декларация за правата на човека и ЕКПЧ, което е изрично припомнено в член 524, параграф 1 от СТС, както и в разпоредбите, предвидени и въведени в изпълнение в правото на Обединеното кралство, за да се гарантира зачитането на основните права, закрепени в ЕКПЧ (вж. по аналогия решение от 19 септември 2018 г., RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, т. 52).
- 81 Обстоятелството обаче, че изпълняващият съдебен орган вече е изключил риска от нарушаване на член 7 от ЕКПЧ, като се е позовал общо на гаранциите, предоставени от Обединеното кралство, що се отнася до спазването на ЕКПЧ, и до възможността издирваното лице да подаде жалба до Европейския съд по правата на човека, не може само по себе си да бъде определящо.

- 82 Всъщност от точка 78 от настоящото решение следва, че член 524, параграф 2, и член 604, буква в) от СТС във връзка с член 49, параграф 1 от Хартата, задължават изпълняващия съдебен орган да разгледа всички релевантни фактори, за да прецени предвидимото положение на издирваното лице в случай на предаването му на Обединеното кралство, което предполага, за разлика от двуетапната проверка, посочена в точки 52—54 от настоящото решение, да се вземат предвид едновременно както правилата и практиките, които преобладават поначало в тази държава, така и, при липсата на прилагане на принципите на взаимно доверие и взаимно признаване, особеностите на индивидуалното положение на това лице.
- 83 Следователно, както отбелязва генералният адвокат в точки 78 и 79 от заключението си, изпълняващият съдебен орган трябва да извърши независима преценка с оглед на разпоредбите на Хартата, без да може да се ограничи до това да вземе предвид практиката на Supreme Court of the United Kingdom (Върховен съд, Обединеното кралство), спомената в точка 27 от настоящото решение, или общите гаранции, предоставени от правораздавателната система на тази държава, посочени в точка 28 от това решение.
- 84 В този контекст евентуалната констатация, че при предаване на заинтересованото лице на Обединеното кралство е налице реален риск от нарушаване на член 49, параграф 1 от Хартата, трябва да се основава на достатъчно фактически обстоятелства (вж. по аналогия решение от 22 февруари 2022 г., Openbaar Ministerie (Съд, създаден със закон в издаващата държава членка), C-562/21 PPU и C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, т. 60 и 61).
- 85 Вследствие на това изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни заповед за арест на основание член 524, параграф 2 и член 604, буква в) от СТС във връзка с член 49, параграф 1 от Хартата само ако с оглед на индивидуалното положение на издирваното лице разполага с обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни, позволяващи да се счита, че е налице реален риск от нарушаване на този член 49, параграф 1 (вж. по аналогия решения от 6 септември 2016 г., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, т. 59, и от 19 септември 2018 г., RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, т. 61).
- 86 На второ място, в съответствие със задължението за подпомагане при добросъвестност, предвидено в член 3, параграф 1 от СТС, изпълняващият съдебен орган трябва, когато проверява дали е налице риск от нарушаване на член 49, параграф 1 от Хартата, да използва в пълна степен предвидените в това споразумение инструменти, за да насърчи сътрудничеството между него и издаващия съдебен орган.
- 87 В това отношение, от една страна, член 613, параграф 2 от СТС предвижда, че ако изпълняващият съдебен орган смята, че информацията, съобщена от издаващата държава, е недостатъчна за вземане на решение относно предаването, той изисква необходимата допълнителна информация, по-конкретно по отношение на член 604, да бъде предоставена спешно.
- 88 Следователно този съдебен орган е длъжен да поиска спешното предоставяне на всяка допълнителна информация, която смята за необходима за вземането на решение за предаване на лице, срещу което е издадена заповед за арест на основание СТС.
- 89 По този начин, щом като установяването на сериозен риск от нарушаване на член 49, параграф 1 от Хартата по необходимост почива на анализ на правото на издаващата държава, изпълняващият съдебен орган не може, освен ако наруши задължението за пълно

взаимно зачитане и добросъвестност, предвидено в член 3, параграф 1 от СТС, да направи тази констатация, без преди това да поиска от издаващия съдебен орган информация относно нормите на това право и начина, по който те могат да бъдат приложени към индивидуалното положение на издирваното лице.

- 90 От друга страна, в съответствие с член 604, буква в) от СТС задължение на изпълняващия съдебен орган е да изиска допълнителни гаранции, когато преценява, че са налице съществени основания да се смята, че е налице реален риск от нарушаване на член 49, параграф 1 от Хартата.
- 91 При това положение изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни заповед за арест, издадена на основание СТС, с мотива, че е налице такъв риск, единствено в хипотезата, при която изпълняващият съдебен орган е поискал допълнителни гаранции и при която не е получил достатъчни гаранции, за да се изключи рискът от нарушаване на член 49, параграф 1 от Хартата, който първоначално е установил.
- 92 На трето място, що се отнася по-конкретно до обхвата на член 49, параграф 1 от Хартата, видно от практиката на Съда, член 49 от Хартата съдържа най-малкото същите гаранции като предвидените в член 7 от ЕКПЧ, които трябва да се вземат по силата на член 52, параграф 3 от Хартата като минимален праг на закрила (вж. в този смисъл решения от 28 март 2017 г., *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 164, от 5 декември 2017 г., *M.A.S. и M.B.*, C-42/17, EU:C:2017:936, т. 54, от 2 февруари 2021 г., *Consob*, C-481/19, EU:C:2021:84, т. 37, и от 10 ноември 2022 г., *ДЕЛТА СТРОЙ 2003*, C-203/21, EU:C:2022:865, т. 46 и цитираната съдебна практика).
- 93 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че по силата на правна уредба на Обединеното кралство, приета след предполагаемото извършване на престъпленията, разглеждани по главното производство, извършителите на някои терористични престъпления като тези, за които е заподозрян МА, могат да се ползват от условно предсрочно освобождаване само доколкото то е одобрено от специализиран орган и са изтърпели две трети от наложеното им наказание, докато старият режим е предвиждал автоматично условно предсрочно освобождаване след изтърпяване от осъденото лице на половината от наложеното му наказание.
- 94 Видно от практиката на Европейския съд по правата на човека, за целите на прилагането на член 7 от ЕКПЧ трябва да се провежда разграничение между мярка, която по същество представлява „наказание“, и мярка, която се отнася до „изпълнението“ или „привеждането в изпълнение“ на наказанието. Така, когато естеството и целта на една мярка се отнасят до намаляването на наложено с присъда наказание или промяна в режима на условно предсрочно освобождаване, тази мярка не е неделима част от „наказанието“ по смисъла на този член 7 (ЕСПЧ, 21 октомври 2013 г., *Del Río Prada c/y Испания*, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, § 83).
- 95 Тъй като разграничението между мярка, която представлява „наказание“, и мярка, която се отнася до „изпълнението“ на наказание, невинаги е ясно на практика, за да се определи дали мярката, предприета по време на изпълнението на наказание, се отнася само до начина на изпълнение на същото или, напротив, засяга неговия обхват, е необходимо във всеки отделен случай да се установи какво всъщност е включвало наложеното „наказание“

съгласно вътрешното право към релевантния момент, или с други думи, какво е било присъщото му естество (ЕСПЧ, 21 октомври 2013 г., *Del Río Prada* c/у Испания, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, § 85 и 90).

- 96 В това отношение Европейският съд по правата на човека наскоро потвърди, че фактът, че удължаването на прага за допустимост на условното предсрочно освобождаване, въведено след постановяване на осъдителната присъда, може да е довело до утежняване на положението на задържане, се отнася до изпълнението на наказанието, а не до самото наказание, и че следователно от него не може да се направи извод, че наложеното наказание е по-тежко от това, наложено от решаващия съд (ЕСПЧ, 31 август 2021 г., *Devriendt* c/у Белгия, CE:ECHR:2021:0831DEC003556719, § 29).
- 97 Затова мярка, която се отнася до изпълнението на наказание, е несъвместима с член 49, параграф 1 от Хартата само ако съдържа изменение с обратно действие на самия обхват на наказанието, предвидено към деня на извършването на разглежданото престъпление, като по този начин предполага налагането на по-тежко наказание от първоначално предвиденото. Въпреки че във всички случаи това не е така, когато мярката просто удължава прага за допустимост на условното предсрочно освобождаване, положението може да бъде различно, по-конкретно, ако посочената мярка отменя по същество възможността за условно предсрочно освобождаване или ако е част от съвкупност от мерки, водещи до утежняване на присъщото естество на първоначално предвиденото наказание.
- 98 С оглед на всичко гореизложено на поставения въпрос следва да се отговори, че член 524, параграф 2 и член 604, буква в) от СТС във връзка с член 49, параграф 1 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че когато лице, срещу което е издадена заповед за арест на основание на това споразумение, се позовава на риск от нарушаване на този член 49, параграф 1 в случай на предаване на Обединеното кралство поради неблагоприятно за това лице изменение на условията за условно предсрочно освобождаване, въведено след предполагаемото извършване на престъплението, за което това лице е наказателно преследвано, изпълняващият съдебен орган трябва, преди да се произнесе по изпълнението на тази заповед за арест, да извърши самостоятелна проверка за наличието на този риск, в положение, при което този съдебен орган вече е изключил риска от нарушаване на член 7 от ЕКПЧ въз основа на гаранциите, които обикновено се дават от Обединеното кралство по отношение на спазването на ЕКПЧ, и на възможността за същото лице да подаде жалба пред Европейския съд по правата на човека. След извършването на тази проверка изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни посочената заповед за арест само ако, след като е изискал от издаващия съдебен орган допълнителна информация и гаранции, разполага с обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни, доказващи наличието на реален риск от изменение на самия обхват на наказанието, предвидено към деня на извършването на разглежданото престъпление, предполагащо налагането на по-тежко наказание от първоначално предвиденото.

По съдебните разноси

- 99 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

Поради изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Член 524, параграф 2 и член 604, буква в) от Споразумението за търговия и сътрудничество между Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия, от една страна, и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, от друга страна, във връзка с член 49, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз,

трябва да се тълкуват в смисъл, че

когато лице, срещу което е издадена заповед за арест на основание на това споразумение, се позовава на риск от нарушаване на този член 49, параграф 1 в случай на предаване на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия поради неблагоприятно за това лице изменение на условията за условно предсрочно освобождаване, въведено след предполагаемото извършване на престъплението, за което това лице е наказателно преследвано, изпълняващият съдебен орган трябва, преди да се произнесе по изпълнението на тази заповед за арест, да извърши самостоятелна проверка за наличието на този риск, в положение, при което този съдебен орган вече е изключил риска от нарушаване на член 7 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., въз основа на гаранциите, които обикновено се дават от Обединеното кралство по отношение на спазването на тази конвенция, и на възможността за същото лице да подаде жалба пред Европейския съд по правата на човека. След извършването на тази проверка изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни посочената заповед за арест само ако, след като е изискал от издаващия съдебен орган допълнителна информация и гаранции, разполага с обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни, доказващи наличието на реален риск от изменение на самия обхват на наказанието, предвидено към деня на извършването на разглежданото престъпление, предполагащо налагането на по-тежко наказание от първоначално предвиденото.

Подписи

ⁱ След първоначалната електронна публикация на този документ е направено изменение в точка 97.